

CHƯƠNG MƯỜI SÁU

HẬN TÌNH KHÔN GIẢI

Phủ Dương Sĩ Kỳ hôm ấy rất là nhộn nhịp, vì là ngày sinh nhật thứ 40 của Dương phu nhân. Các quan trong triều từ hàng nhất và nhị phẩm đều được mời. Đương nhiên các vị phu nhân cũng được mời.

Trường Giang gần như là người chủ tiệc, vì chàng là con rể. Hơn nữa Dương Sĩ Kỳ muốn biểu dương thế lực mạnh của cha vợ và con rể với các phe nhóm khác. Cho nên bề ngoài là tổ chức lễ mừng sinh nhật của Dương phu nhân, mà thật sự là lễ phô trương con rể của Dương Sĩ Kỳ.

Lần đầu tiên sau ngày cưới, Thúy Uyên xuất hiện bên cạnh Trường Giang. Lâu nay Trường Giang cố tránh việc sóng đôi với Thúy Uyên như cặp vợ chồng. Mỗi khi được Vua hay quan mời chàng thường đi một mình.

Nay vì là Dương Sĩ Kỳ mời, mà Thúy Uyên là Dương tiểu-thư, nên chàng không thể bỏ nàng lại nhà.

Cỗ xe ngựa đưa Thúy Uyên với Kim Anh, Kim Đào trở về Dương phủ. Trường Giang cỡi ngựa theo phía sau. Chàng giữ gìn ý tứ, không ngồi với Thúy Uyên trong xe. Nhưng khi bước vào Dương phủ, trước mặt mọi người, chàng phải đóng vai chồng vợ với nàng.

Lần đầu tiên ThúyUyên nghe mọi người gọi mình là Đoàn phu-nhân và cũng là lần đầu tiên nàng nghe được từ môi miệng người đàn ông nàng vừa yêu vừa thù giới thiệu với mọi người: «phu-nhân tôi».

Mỗi lần nghe như thế nàng đỏ mặt vì thẹn, mà trong lòng hạnh phúc vô ngần.

Bấy giờ các quan văn võ lần lượt tề tựu chật cả sảnh đường. DươngSĩKỳ mời mọi người vào bàn tiệc, chợt thấy thiếu Binh-Bộ thượng-thư TrầnHiệp, nên cười nói:

— Nghe nói Trần thượng thư từ khi cưới được nàng thiếp xinh đẹp thì ít khi chịu ra khỏi nhà. Nay phu nhân tôi mời, buộc phải đem nàng thiếp theo. Chẳng biết ông ta có dám đem nàng ấy tới đây không? Hay là ông ta ích kỷ, muốn giấu giai nhân để riêng cho mình ngắm thôi?

Hình-bộ thượng-thư TrìnhNgôCông cười bảo:

— Chẳng qua từ khi Trần phu nhân qua đời, ông ta chẵn đơn gối chiếc nhiều năm, nên bây giờ phải keo sơn gắn bó với người mới để đền bù những ngày thiếu thốn.

Công-bộ thượng-thư ChuVănTài đồng tình:

— Đúng đấy! Quan Hình-Bộ nói thật đúng! Chỉ sợ ông ta không đến, hoặc có đến cũng không dám đem người đẹp theo để chúng ta chiêm ngưỡng đâu!

Lại-Bộ thượng-thư VũLanHầu xen vào:

— Người hùng gặp giai nhân thì không khác gì cá gặp nước, mặc sức mà vẫy vùng trong biển ái.

Mọi người hoan nghênh câu nói của quan Lại-Bộ, ai nấy cười nghiêng ngửa. Hộ-Bộ thượng-thư TrầnHoàng, vốn là anh em chú bác với TrầnHiệp, lắc đầu cãi lại:

— Ông Lại-Bộ nói sai rồi! Phải nói là anh hùng gặp giai nhân thì không khác gì cá vào rọ!

Cũng vì TrầnHoàng thường tới lui nhà TrầnHiệp, nên không lạ gì việc TrầnHiệp bị người đẹp «xỏ mũi».

Quanh cái bàn tiệc mấy chục người ngồi, ai cũng xen vào một câu. Các mệnh phụ phu nhân ngồi bên cạnh khúc khích cười theo câu chuyện của các đấng lang quân. Chỉ riêng Long-Đồ Đại-học-Sĩ ĐoànHoàiNam ngồi im ru không bàn vô, cũng không cười, mắt nhìn băng quơ trên trần nhà... Chẳng biết ông ta nghĩ ngợi gì?

Phải nói, các bà hiện diện trong phòng tiệc đều vào tuổi sồn sồn hoặc lão, thế mà lòng họ không khỏi xao động về vẻ trang nghiêm của con người tuần nhã tuổi trẻ tài cao đó.

Họ xâm xì to nhỏ về «chàng», khiến ThúyUyên cũng cảm thấy khó chịu và nổi cơn ghen. Nàng liếc mắt nhìn hấn... thầm nhủ:

«— Thiên hạ bàn tán về người đẹp nào đó... Cho đến đời ta cũng phải lưu ý, mà hấn vẫn chẳng động tâm! Mười mấy mỹ nhân trong nhà hấn, chẳng làm cho hấn động tâm! Đàn bà không làm cho hấn động tâm! In hình như trên thế gian này không có gì khiến hấn động tâm, ngay cả màn danh lợi! Cho nên nghe nói mỗi khi lão Hoàng-đế muốn thăng chức cho hấn phải ép buộc dữ lắm, hấn mới chịu nhận. Thật là một con người lạ lùng khó hiểu!»

Đang lúc mọi người xôn xao cười nói, bỗng có tên hoẵng nô từ ngoài tắt tả chạy vào thưa với chủ:

— Bẩm Đại quan! Cỗ xe của quan Binh-Bộ đã vào đến ngõ.

DươngSĩKỳ cười khà khà, nói với mọi người:

— Dù muốn giấu người đẹp, nhưng ông Binh-Bộ còn nể vì tôi nên phải tới đây! Tuy ông ta tới trễ, nhưng cũng đáng được chúng ta hoan nghênh!

Tiếng cười của mấy chục quan khách vang rền khắp sảnh đường.

TrườngGiang và ThúyUyên nghe nói Binh-Bộ TrầnHiệp tới, nên đứng lên đi ra ngõ đón khách thay cho vợ chồng DươngSĩKỳ.

Chàng và ThúyUyên vừa ra khỏi cửa khách sảnh, TrầnHiệp và phu-nhân hần đã tới trước ngưỡng cửa rồi.

Cả hai nghiêng mình chào và giới thiệu hai vị phu nhân. Bỗng nhiên ái thiếp của TrầnHiệp ngất xỉu dưới sân gạch, còn TrườngGiang mặt tái ngắt, đứng chết sững!

Trong khi đó ThúyUyên vụt nhào tới ôm ái thiếp của TrầnHiệp khóc gọi bằng tiếng AnNam:

— Ô kìa, chị HuỳnhNhu? Chị làm sao vậy?

TrầnHiệp thấy ái thiếp tự nhiên ngất xỉu, lých quỳnh ôm nàng chạy vào nhà. ThúyUyên cũng chạy theo. TrườngGiang đứng trân trân tại chỗ như bị trời trồng!

Trong nhà, các quan nhón nháo cả lên. Dương phu nhân vội vã chạy tới hướng dẫn TrầnHiệp đưa vào phòng riêng để có chỗ cứu tỉnh nàng ái thiếp.

Bấy giờ các bà đều bỏ bàn tiệc chạy vào phòng trong, bu quanh chiếc giường người đẹp đang nằm bất tỉnh.

Dương phu nhân chợt nhớ hiền tể mình là ông thầy thuốc, nên hỏi bảo ThúyUyên:

— Con mau ra mời phu quân con vào đây cứu tỉnh

nàng.

ThúyUyên chạy ra ngõ... thấy Đoàn lang vẫn còn đứng nguyên chỗ cũ. Nàng kêu gọi mấy tiếng mà chàng vẫn không nghe. Nàng chạy tới gần nói:

— Đoàn lang! Sao chàng lại đứng mãi ở đây? Chàng hãy vào nhà cứu tỉnh người bạn của thiếp.

Lần đầu tiên nàng gọi hắn là Đoàn lang và xưng thiếp, nên hổ thẹn cúi mặt nói, không dám nhìn lên. Nhưng Trường Giang giống như bức tượng đá, đứng trơ trơ không nhúc nhích.

ThúyUyên ngược mắt lên... thấy gương mặt chàng tái xanh, không còn chút huyết sắc. Nàng sợ hãi nắm tay chàng nghẹn ngào gọi:

— Đoàn-lang! Chàng sao vậy? Đoàn-lang!

Nàng gọi hai ba lần TrườngGiang mới nhìn nàng bằng ánh mắt đờ đẫn...

Kể từ biết mặt «chồng», nay là lần đầu tiên nàng thấy «hắn» kinh tâm động phách, mà không hiểu vì sao? Nàng tự hỏi:

«— Hắn bàng hoàng vì sắc đẹp của HuỳnhNhu chẳng?» Vô lý! Hắn là người không động tâm trước đàn bà. Dù cho HuỳnhNhu đẹp đến mức siêu phàm cũng không làm cho hắn rung động đến thế!»

TrườngGiang bỗng vùng khỏi bàn tay của ThúyUyên, chạy bắn ra sân, sau khi nói:

— Tôi cần về nhà gấp. Nhờ tiêu-thư tạ lỗi với mọi người dùm.

Chàng chạy như người điên đến chỗ buộc ngựa, rồi phóng lên yên sải như bay.

ThúyUyên ngỡ ngàng trông theo cho đến khi không còn bóng chàng và ngựa mới trở vào nhà.

Lúc bấy giờ HuỳnhNhu đã tỉnh. Các bà và Dương phu nhân đã trở ra khách sảnh, chỉ còn lại TrầnHiệp quỳ bên cạnh giường ve vuốt bàn tay của ái thiếp lão.

ThúyUyên nhìn thấy hai người họ định trở ra, song HuỳnhNhu vừa trông thấy nàng đã lên tiếng:

— Phu quân ra ngoài phòng tiệc với mọi người đi. Tôi muốn hỏi thăm Đoàn phu nhân chút việc riêng.

TrầnHiệp tuy không muốn rời người ngọc trong lúc này, nhưng không dám làm trái ý nàng, nên thất thủ bước đi.

ThúyUyên vụt nhào tới ôm HuỳnhNhu khóc nức nở.

Hơn một năm rồi họ không gặp. Phút tương phùng của hai kẻ bơ vơ trên đất khách cảm động biết chừng nào?

ThúyUyên khóc thật nhiều, nhưng HuỳnhNhu không khóc. Nàng bị chấn động tâm thần khi gặp lại người xưa trong hoàn cảnh éo le, nên hồn xác đã chết lịm, không còn xúc cảm để khóc chung với ThuýUyên.

Nàng nhìn bạn... thấy dung nhan xơ xác thì lấy làm lạ. Tự hỏi:

«— Thuý Uyên đã sum hợp với người yêu, đáng lý phải sung sướng hạnh phúc, cơ sao thân xác võ vàng?»

Mấy tháng qua ray rứt giữa tình yêu và hận thù đã làm cho ThuýUyên gầy sút nhiều. Giờ gặp lại người bạn gái có

thê trút cạn nỗi lòng, ThúyUyên như người chết đuối gặp bè trôi tới. Nàng ôm bạn sụt sùi:

— Em khổ lắm chị ơi!

HuỳnhNhu châu mày kinh ngạc:

— Em tưởng trong bọn mình, chị là người may mắn hạnh phúc đó chứ?

ThúyUyên không hiểu câu nói của HuỳnhNhu, tức tử bày tỏ chân tình:

— Từ ngày chúng mình chia tay ở Lưu-Gia-Cảng, lúc nào em cũng nhớ lời dặn dò của chị: «trả hận vong quốc». TrươngPhụ đưa em vào nhà này. DươngSĩKỳ và Dương phu-nhân nhận em làm nghĩa-nữ. Tám tháng sau em bị gả chồng. Chính là «hắn» khi nãy chị gặp ngoài ngõ.

HuỳnhNhu mở mắt tròn xoe ngơ ngác nhìn ThúyUyên. Nàng không hiểu tại sao ThúyUyên gọi người yêu là «hắn»?

ThúyUyên tiếp tục kể:

— Hắn là người chồng kỳ quái nhất! Chưa cưới vợ đã có sẵn 15 thê thiếp, mà hắn chỉ cố ý làm khổ người ta, chớ chẳng cho ai nhìn mặt. Một tháng sau ngày cưới em mới giáp mặt hắn. Gặp hắn em ngất đi, vì phút hội ngộ quá bất chợt với người yêu năm xưa. Em không hiểu do đâu chàng lạc vào đất địch thay đổi họ tên, nghiêm nhiên làm quan to ở triều đình địch? Nào ngờ hắn chính thật là tên quan Tàu họ Đoàn tên HoàiNam, gốc người VânNam, in hình như thuộc hoàng tộc nước ĐạiLy xưa kia. Hắn được lão hoàng-đế tin dùng cũng do ở nguồn gốc quý phái ấy. Mấy lần em giả vờ nói tiếng An Nam với hắn, hắn lơ láo không hiểu gì! Chỉ vì hình hài và giọng nói của hắn không khác gì chàng, đã làm tim em lẫ lộn, không biết hắn là người yêu hay kẻ thù? Sự ray rức giữa

tình yêu và hận thù giữa hai dân tộc đã làm em khổ. Vì yêu hấn cũng không được, giết hấn cũng không nổi!

HuỳnhNhu nghe bạn kể lẽ tâm sự, mắt đăm chiêu nghĩ ngợi... Té ra nàng cũng nhận lầm hấn! Nàng tự hỏi:

«— Thế gian sao lại có người giống người đến như thế? Phải rồi! Chàng đã chết trong lòng biển cả, làm sao có thể nghiễm nhiên làm quan trên đất này?»

Bỗng dung nàng nghe trong lòng nhẹ nhàng thơ thới, nỗi khôn khổ như không còn nữa!

Thật là lạ lùng! Nàng yêu TrườngGiang, nhưng vẫn thích chàng chết hơn là sống mà làm chồng người khác.

Đàn bà máu ghen có sẵn từ lúc lọt lòng mẹ! Khi này thấy chàng sống vai với ThúyUyên, nàng ngất đi vì uất hận con người phản bội.

Việc cây trâm của nàng, chàng lấy trao cho ThúyUyên đã làm cho HuỳnhNhu đau nhói ở tim mỗi khi nhớ tới. Nàng nghĩ, ThúyUyên không hay biết việc chàng thề non hẹn biển với nàng, nên không oán trách ThúyUyên. Cũng vì vậy nàng không nói với bạn rõ vụ cây trâm.

Thấy bạn cứ mãi sục sùi, HuỳnhNhu xót xa hỏi:

— Hấn đối xử với chị thế nào?

— Một người chồng thật tốt. Hấn chiều chuộng chăm sóc em từng li từng tí. Nhưng... nhưng em với hấn vẫn chưa làm chồng vợ.

— Chắc hấn có nhiều thâm thiệp nên mới lãnh đạm với chị chớ gì?

ThúyUyên đang khóc bỗng bật cười:

— Nói đến bọn thê thiếp của hấn thật tức cười, mà cũng thật đáng thương. Mười lăm nàng Trung quốc chết mê chết mệt vì hấn, mà hấn chẳng thèm liếc nửa mắt, đừng nói chi đến việc chung chăn gối!

— Chúng đẹp không?

— Đẹp! Mỗi người mỗi vẻ! Họ đều là con nhà khuê các giàu có nhất thành NamKinh. Vậy mà hấn đầy đọa người ta, bắt nấu cơm, làm vườn, lau chùi nhà cửa... không khác gì tôi tớ vậy!

HuỳnhNhu nghe câu chuyện lý thú, tươi cười hỏi:

— Rồi các nàng TrungQuốc vẫn chịu làm «tôi mọi» cho hấn à?

ThúyUyên như quên nỗi sầu, hí hứng kể:

— Chị không tưởng tượng được đâu! Các nàng ấy... nếu hấn bảo chết, chúng cũng chịu chết! Huống hồ là làm tôi mọi...

HuỳnhNhu cười dòn, ngắt ngang câu nói của ThúyUyên:

— Chỉ vì hấn quá đẹp trai, lại thêm quyền cao chức trọng chứ gì?

Nàng bỗng ngưng nói, rí nhỏ vào tai ThúyUyên:

— Hấn không thích đàn bà, có khi bị bệnh đấy!

— Bệnh gì? Hấn mạnh khỏe, sinh lực dồi dào. Tuy là quan văn mà đâu có gầy còm ốm yếu như bọn đồ nhỏ? Ngày nào hấn cũng bơi lội, chạy nhảy, cỡi ngựa...

HuỳnhNhu chúm chím cười:

— Chị đọc sách nhiều, không nghe nói chứng bệnh đàn ông không thích đàn bà là bệnh gì sao?

— Em đọc nhiều sách, nhưng làm gì có sách nói đến chứng bệnh kỳ cục ấy?

HuỳnhNhu thấy bạn ngây thơ, nên nghiêm giọng:

— Em nghĩ, hấn bị bệnh không thể gần đàn bà, nên mới lạnh lùng với chị và bọn thê thiếp.

ThúyUyên trầm ngâm một lúc nói:

— Nếu vậy cũng là cái may cho em có thể giữ được tấm tình chung với người xưa. Và chẳng, trước khi gặp chị trên hải thuyền của TrươngPhụ, em đã dự tính nếu kẻ nào có ý xúc phạm đến em, em sẽ tự tử để giữ vẹn trinh tiết. Nhưng sau khi nghe lời khuyên của chị «dùng nhan sắc để làm gươm đao giết thù, mà trả hận cho quốc gia». Từ đó em không còn ý định chết. Nay thân em đã lọt vào tay hấn, nếu hấn vì mang bệnh mà không đụng đến em, đây cũng là cái may cho em.

Nàng bỗng nhớ hôm lễ cưới, lúc báai thiên báai địa, nàng lâm râm khẩn: «xin Trời Đất đừng chứng dám cho cuộc nhân giữa nàng với hấn».

Cho tới nay hấn không bắt nàng làm vợ, có lẽ do Trời xui khiến như thế!

HuỳnhNhu chợt thở dài:

— Em không được cái may mắn của chị. Lão ấy không khác gì thú vật! Làm vợ một người chồng không yêu đâu khác gì cô gái bán thân?

Nàng nói xong câu ấy, đôi mắt long lanh ngấn lệ, song trên môi gượng nụ cười, tiếp:

— Thân em, em không nghĩ thuộc về em nữa, vì kể từ ngày rời xứ em đã hiến cho cuộc phục thù cho quốc gia. Mỗi lần gần gũi lão, tâm hồn và thể xác em đau đớn, lòng uất hận em dâng cao, em không quên thù nhà và hận nước.

ThúyUyên trở lại dàu dàu:

— Hai chúng ta cùng khổ, nhưng là hai nỗi khổ khác nhau. Chị khổ vì thân xác bị giặc dày vò. Em khổ vì tình yêu và thù hận dày vò.

HuỳnhNhu trách nhẹ bạn:

— Nếu chị còn nghĩ đến người xưa, sao lại yêu hắn chứ?

Không hiểu sao nàng nói thế? Nàng không muốn ThúyUyên yêu người yêu của nàng, song nghe ThúyUyên thay lòng đổi dạ với người yêu của nàng, nàng oán trách!

ThúyUyên nào hiểu rõ nỗi uẩn khúc trong lòng của HuỳnhNhu? Nàng nói như nói cho mình:

— Em cũng muốn thù ghét hắn chứ! Em vẫn luôn nhớ đến người xưa... Nhưng... hắn tốt quá! Hắn không gây cho em nỗi oán thù như lão già... ấy đối với chị.

Nói đến đó ThúyUyên bỗng bật cười khi gọi TrầnHiệp là lão già. Sự thật TrầnHiệp chỉ vào khoảng 40, còn Trường Giang năm ấy đã trên 30 tuổi rồi! Cả HuỳnhNhu và ThúyUyên gọi TrầnHiệp là «lão già» chỉ vì cái bụng phệ của ông ta.

Cả hai vụt lặng im, cùng nghĩ về hắn...

ThúyUyên muốn nói bạn biết về thái độ «kinh tâm động phách» của hắn khi chạm mặt HuỳnhNhu bên ngoài. Nàng muốn nói đùa với bạn rằng: «Trái tim sắt đá của hắn

trước đàn bà dường như đã mềm nhũn thành bột khi gặp chị đấy!» Nhưng không hiểu sao nàng không có hứng thú nói đùa? Trong lòng mênh mang một nỗi buồn khổ...

HuỳnhNhu mừng tượng đến hình hài con người nàng gặp khi nãy... lòng run lên những cảm xúc dạt dào, tưởng chừng như đêm nào cùng người tình ngồi bên khung cửa sổ nơi quán trọ thê nguyên.

Một lúc thật lâu, ThúyUyên chột ngược mặt lên nhìn bạn, sẽ hỏi:

— Chị khuyên em phải có thái độ nào với hắn?

HuỳnhNhu không trả lời ngay, lặng im suy nghĩ một lúc mới đáp:

— Chúng ta chưa biết các chị em khác hiện trong hoàn cảnh nào. Cho nên chị và em chưa thể «hạ thủ» hai tên này một cách lẽ tẻ. Chúng ta hãy ần nhẫn chờ thêm một thời gian xem sao?

ThúyUyên bỗng thở ra nhè nhẹ.

Nàng chỉ sợ khi nghe bạn bảo mình: «Trở về nhà thủ tiêu hắn ngay!»

Dương phu nhân từ ngoài chạy vào thấy chỉ có ThúyUyên ngồi đó, nên ngạc nhiên hỏi:

— Phu-quân con đâu? Ta tưởng phu-quân con và con ở trong này để chăm sóc cho Trần phu nhân?

HuỳnhNhu thấy Dương phu nhân vào, liền bước xuống giường làm lễ chào hỏi. ThúyUyên cũng đứng lên nói:

— Khi nãy chàng gấp trở về nhà, hình như có việc khẩn cấp phải làm. Chàng có nhờ con cáo lỗi với mọi người. Xin nghĩa-mẫu nói lại dùm.

Dương phu nhân thấy sắc thái HuỳnhNhu bình thường, biết nàng đã khoẻ lại, nên kéo nàng với ThuýUyên đi ra, vừa nói:

— Nàng nên ra ngoài bàn tiệc cho vui. Ai cũng náo nức muốn xem rõ dung nhan nàng.

HuỳnhNhu vâng lời uể oải bước đi. Dương phu nhân vụt nói:

— Té ra nàng là bạn của nghĩa-nữ ta? Nàng là gái An Nam, hèn chi dung nhan mới mỹ lệ như thế! Ta cứ tưởng trên trời đất này không có người đẹp thứ hai nào ngoài nghĩa-nữ ta. Giờ đây gặp nàng ta mới biết mình lầm!

HuỳnhNhu mỉm cười đưa mắt nhìn bạn, không nói tiếng nào.

Ngoài khách sảnh tiếng cười nói, tiếng khua động chén bát ồn ào như giữa chợ, bỗng ngưng gian phòng im phăng phắc khi HuỳnhNhu bước vào.

Bọn đàn ông ngẩn ngơ không nói làm gì, các bà mệnh phụ đều dương mắt nhìn nàng không chớp!

TrầnHiệp là quan Binh-bộ võ lược hơn người, tiếng nói rồn rảng như chuông đồng, ăn uống hùng hục như hổ đói. Thế mà vừa thấy ái thiếp hấn bước ra, hấn bỗng thu mình im im như chuột thấy mèo, không dám ăn, không dám cười.

Hai bàn tiệc cho các quan và các vị phu-nhân. HuỳnhNhu thỏ thẻ chào mọi người, rồi ngồi xuống bên cạnh ThuýUyên.

Dương phu nhân bỗng lớn tiếng nói:

— Hiền-tế của chúng tôi có việc khẩn cấp phải trở về gia tư, gửi lời cáo lỗi với mọi người.

Quan Hình-Bộ là người mai nhân bữa nọ, cười nói:

— Trên đời này chẳng có điều chi làm quan Đại-Học-Sĩ động tâm, ngoài công vụ! Hoàng-thượng trọng vọng ông ta là phải!

ThúyUyên nghe nói cũng lấy làm ngẫm nghĩ...

Chính nàng cũng cho rằng trên cõi đời này không có gì làm cho «hắn» động tâm, ngoại trừ lúc nãy gặp HuỳnhNhu ngoài ngõ. Phải chăng vì «hắn» thành linh nhớ đến công vụ khẩn cấp? Hay vì sự chạm mặt với người con gái quá đẹp như HuỳnhNhu?

* *

Vừa bước xuống xe đi vào nhà ThúyUyên bỗng thấy đám con gái Tàu đứng khóc thút thít nơi dãy hành lang.

Nghe tiếng nàng, bà quản gia từ nhà bếp chạy tới lập bập nói không ra câu:

— Tiểu-thư! Chúng tôi trông đợi tiểu-thư... Chủ nhân tôi... Trời ơi, làm sao bây giờ?

ThúyUyên biến sắc hỏi:

— Việc gì đã xảy ra?

— Khi sáng gia chủ từ Dương phủ trở về đến ngõ, ngã ngay dưới chân ngựa. Bọn lính canh hốt hoảng đỡ người đem lên tư phòng. Cả ngày nay người chỉ la hét đập phá đồ đạc

trong phòng, không ăn uống chi hết! Chúng tôi sợ quá, không biết phải làm sao? Khi nãy thấy người yên yên một chút, Chu Thập mới rón rén vào phòng dâng lên một chén sâm trà... Nào ngờ người ngồi bật dậy, vút chén trà qua cửa sổ, thét la một chập, mồm hộc máu tươi. ChuThập kinh hãi chạy xuống nhà la làng. Chúng tôi và các nàng ấy quỳnh quáng chạy lên. Nhưng gia chủ đã cài kín cửa phòng, không ai có thể vào được! Không hiểu người có mệnh hệ nào không?

Bà vừa khóc vừa nói tiếp:

— Tôi làm gia nhân cho người đã 8 năm, chưa hề nghe gia chủ lớn tiếng hay nói lời gay gắt với ai. ChuThập theo hầu từ nhỏ, nói chủ nhân là người ôn nhu hòa dịu, cho đến đời ở NamLiêm là nơi chủ nhân sống một thời gian, thiên hạ tôn chủ nhân là ông Thánh sống...

ThúyUyên không chờ nghe bà quản gia nói tiếp, bỏ chạy lên tầng lầu phòng của Đoàn lang, thấy Chu Thập ngồi sụm trước cửa đôi mắt đỏ hoe.

Trông thấy ThúyUyên, ChuThập quệt nước mắt đứng lên nói:

— Dương tiểu-thư! Chủ nhân tôi rất quý trọng tiểu-thư. Tiểu-thư lên tiếng gọi người thử xem? Có thể khi nghe tiếng tiểu-thư người sẽ mở cửa. Người bị thổ huyết mà không để ai chăm sóc, cứ la hét hoài, tôi lo lắm!

ThúyUyên gõ cửa nhè nhẹ, run giọng gọi:

— Đoàn lang! Đoàn lang!... Đoàn lang!

Nàng gọi nhiều lần, vẫn không nghe động tĩnh!

Nước mắt nàng tuôn như suối! Bây giờ nàng không muốn nhớ đến hai tiếng thù hận nữa. Nàng yêu chàng! Nàng

thật sự yêu chàng nên đau nhói ở tim khi nghe tin chàng thổ huyết.

Nàng nghĩ mãi vẫn không tìm ra nguyên nhân tại sao chàng nổi chứng kỳ quái như vậy? Thần sắc lạ lùng của chàng khi sáng lúc chạm mặt HuỳnhNhu càng làm cho Thúy Uyên nghĩ ngợi...

Chẳng lẽ vì HuỳnhNhu? Cả hai mới gặp nhau lần đầu chưa kịp chào hỏi, làm sao có thể gây điều gì phần uất trong lòng chàng? Chắc chắn là do nguyên nhân nào khác... Hay là vì lão TrầnHiệp? Có thể lắm! Lão ta với chàng chung đụng việc quan, biết đâu lão đã làm điều mịch lòng chàng, nên lúc ra đón lão, chàng mới có thái độ lạ lùng đó?

Đắn đo một lúc nàng thấy cũng không đúng! Vì chàng gặp TrầnHiệp hằng ngày ở triều, chớ đâu phải lần đầu mà có phản ứng bất thường như vậy?

Như vậy vụ này không dính líu gì đến TrầnHiệp hay HuỳnhNhu.

Vậy thì dính líu đến ai?

ThúyUyên nghĩ mãi không tìm ra nguyên nhân ! Một điều nàng biết chắc là chàng đang gặp điều khổ hận tận cùng, mà không nói ra được.

Lúc bảy giờ trời đã bắt đầu tối. ChuThập vẫn đứng gác đầu nơi cửa, nhỏ giọng nài nỉ chủ nhân mở cửa.

Bất thành linh cánh cửa bị đá tung ra như gặp trận cuồng phong. Tiếp theo là tiếng gọi lớn:

— ChuThập đâu?

ChuThập vừa nhảy tránh sang một bên khi cánh cửa bị tung ra, nghe chủ gọi vội vàng lên tiếng :

— Dạ có em đây!

— Mau xuống nhà dưới bắt một cô gái mang lên cho ta.

ChuThập ngần ngừ hỏi:

— Thưa... em phải đưa cô nào lên?

— Cô nào cũng được!

Giọng nói của chàng thật gay gắt, làm ChuThập hoảng sợ không dám hỏi lời thôi, bỏ chạy một hơi.

ThúyUyên ngẩng mắt lên nhìn về phía cửa... Nhưng TrườngGiang đứng khuất bên trong cửa, nên không trông thấy nàng.

ChuThập trở lên ngay với một cô. Chính là TốTố. TốTố vừa trờ tới cửa phòng đã bị một bàn tay với ra kéo vào trong một cách mạnh bạo! Cánh cửa đóng lại và sau tiếng khóa cửa là tiếng quát:

— Cởi bỏ xiêm y ra!

Có lẽ TốTố còn đang chơi với chưa kịp làm gì, nên có tiếng hét thứ hai:

— Ta bảo nàng cởi xiêm y, nghe chưa!

ChuThập với ThúyUyên đứng bên ngoài đều rúng động, vì nghe tiếng nút áo bị giật phăng ra và tiếng cô gái khóc nho nhỏ...

ChuThập không đứng lại đó lâu hơn. Hắn nhanh chân trở về phòng hắn bên phải dãy hành lang.

Bên trong văng vẳng tiếng khóc của cô gái... Bên ngoài ThúyUyên ngồi phệt một chỗ, hồn xác đờ đẫn...

Một lúc sau TỐTỐ bị xô ra, cánh cửa đóng ập lại.

Trong bóng tối mờ mờ, ThúyUyên thấy cô gái trần truồng như nhộng, hai tay run rẩy mặc xiêm y, thỉnh thoảng quệt nước mắt.

Nàng nhìn TỐTỐ mà trong lòng không hiểu cô ta có cảm giác gì? Hạnh phúc hay đau khổ? Đêm nay TỐTỐ có thỏa mãn ước vọng: «được chàng ban cho một lần ân ái» như cô ta hằng mơ ước?

Còn Đoàn lang của nàng? Y như chàng trút hận lên đầu cô gái, chớ không phải lòng ham muốn gần gũi thể xác đàn bà!

ThúyUyên tự hỏi:

«— Sau cuộc tình ấy chàng có vui được nỗi hận không?»

Nàng không giải đáp được! Bởi giữa chàng với nàng có một khoảng cách vời vợi: «không làm chồng vợ!»

Hai thể xác chưa làm một thì hai tâm hồn hãy còn xa nhau lắm!

Nàng chưa thể hiểu chàng! Vì hồn xác họ chưa gần gũi! Vì ở chàng còn có cả một khung trời bí mật!

ThúyUyên uể oải đứng lên lui thủi trở về tư phòng. Trời đêm ấy thật vắng và thật chìm, không nghe thấy gì dù một hơi gió thoảng!

* *

Cả ngày hôm sau không ai thấy mặt chủ nhân, cũng không ai thấy mặt TỐTỐ, vì cô ta nằm rúc trong phòng.

Đến tối mờ chủ nhân mới trở về nhà và ChuThập lại ùng ùng chạy xuống lầu dẫn lên một nàng...

Một chốc sau cô ta trở xuống, đôi mắt cũng đỏ hoe và ngày hôm sau cũng nằm rúc trong phòng như TỐTỐ.

Đến ngày thứ ba, các nàng đã đoán trước, nên có nàng đứng chờ sẵn nơi cầu thang, để ChuThập không phải chạy tìm.

Ngày thứ tư, các cô tranh nhau đứng cầu thang. Cô nào cũng nói mình tới trước, gây cảnh tranh cãi chửi bới... khiến bà quản gia phải ra sức can thiệp.

Ngày thứ năm, ChuThập nhận của «hối lộ» nên giấu sẵn «nàng ấy» trong phòng hắt.

Và chiều đó...

TrườngGiang về nhà sớm, chớ không đi lang thang như mọi khi.

Mấy hôm quá đau khổ về việc vị hôn thê bị giặc bắt làm vợ, chàng tức giận hành hạ đám con quan Tàu cho voi nổi hận. Nhưng sau cuộc tình mênh mang thù hận, hôn xác chàng rã rời chán nản!

Thú vị của tình ái chỉ có giữa hai kẻ yêu nhau. Và chỉ hai kẻ yêu nhau mới tạo được giây phút tuyệt vời trong ân ái.

Chàng không thể tiếp tục chung đụng với những cô gái mà lòng chàng đầy thù hận, vì không giúp cho chàng voi nổi hận, mà trái lại càng làm cho tâm hồn chàng khốn khổ.

Suy nghĩ tận cùng chàng thấy rõ kẻ thù của mình, của dân tộc mình, chính là lão Hoàng-đế và TrươngPhụ.

Hiện, chàng chưa thể làm gì lão Hoàng-đế, thì ít nhất chàng phải trừng trị TrươngPhụ bằng tất cả quyền uy và thế lực của chàng, mới vui được nỗi hận tình nặng trĩu trong lòng.

Đã tìm được lối thoát để giải tỏa nỗi thống khổ, tâm tư chàng nhẹ nhàng đôi chút. Vì thế hôm nay chàng trở về nhà sớm để ăn một bữa cơm ngon của gia tầu ThúyUyên.

Từ hôm trở về từ phủ DươngSĩKỳ chàng chưa gặp lại ThúyUyên.

Hôm nay chàng đi thẳng đến tư phòng nàng để thăm hỏi, cũng để dọa dẫm HuỳnhNhu ngát xiù hôm ấy ra sao? Nàng có nghi ngờ gì về chàng không?

Đến phòng của ThúyUyên chàng gõ cửa hai ba lần vẫn không nghe tiếng bên trong. Thấy cửa hé mở không đóng, chàng xô nhẹ bước vào...

ThúyUyên đang gục đầu nơi bàn viết, đôi vai run run...

Nàng đang khóc! Nàng khóc vì biết rằng tình yêu đối với người xưa vẫn còn trong tim nàng và nàng không quên lời hẹn ước. Nhưng khi xưa nàng gặp TrườngSơn, rồi tương tư... rồi kết nghĩa trăm năm... Cả hai chưa biết rõ nhau, chưa tâm tình, cũng chưa gần gũi để cảm vì tài, để yêu vì nghĩa.

Tình đối với người xưa chưa sâu đậm, mới khiến cho nàng yêu chồng. Một người chồng không chung chăn gối, một người chồng không cùng tổ quốc, một người chồng có thể xem như kẻ địch... nhưng lại là một người chồng tốt!

Nàng biết chàng đang khổ, mà không biết làm sao chia sẻ nỗi khổ của chàng! Nàng không ghen những gì đã xảy ra giữa chàng và các cô gái. Vì nàng biết chàng đối xử với các nàng ấy không khác gì ông Vua bạo.

Mà đối với con người nguyên thủy nhân ái, khi làm những điều hung bạo khác với nhân tính của họ, thì Thúy Uyên cũng đo lường được mức đau khổ của chàng đến độ cùng cực.

Chính vì thế mà nàng xót xa thương chồng!

Trường Giang đứng sau lưng Thúy Uyên thật lâu vẫn không lên tiếng, vì thấy chị dâu cứ mãi sụt sùi... Chàng nhận thấy nàng đã gầy sút nhiều, lòng tê tái nghĩ đến gia huynh.

Bỗng chàng nghĩ: «Nếu chàng là tên quan Tâu thật, thì giờ đây gia huynh chàng cũng đã mất vị hôn thê!»

Làm trai mà không gìn được nhà, không giữ được giang sơn, thật không đáng sống trên cõi đời này nữa!

Nếu chàng không rửa được cái nhục vong quốc và cái nhục mất người tình, tốt hơn đừng làm người nữa!

Thúy Uyên chợt nghe có hơi thở dồn dập sau lưng, nên giật mình quay mặt lại... bắt gặp chàng đang đứng tần ngần nơi ngưỡng cửa, vẻ mặt đầy đau khổ.

Nàng thương cảm chạy tới nhào vào lòng chàng, thống thiết gọi:

— Đoàn lang!

Trường Giang hoảng kinh, xô nhẹ nàng ra, cố giữ giọng nói tự nhiên:

— Dương tiểu-thư! Tôi tới nhờ tiểu thư nấu một bữa ăn ngon. Chắc không phiền tiểu-thư lắm chứ?

ThúyUyên ngược mắt lệ nhìn chàng, nói trong ghen ngào:

— Đoàn lang! Thiếp biết chàng đang khổ! Thiếp muốn chia xẻ nỗi khổ với chàng.

Lời thú nhận của ThúyUyên khiến TrườngGiang sợ hãi không dám nhìn nàng.

Định mệnh quá trớ trêu!

Phải chi con gái của DươngSĩKỳ là HuynhNhu thì có phải giờ đây tình nồng duyên mặn đó không? Hay giả như ThúyUyên là cô gái AnNam nào khác, thì cũng có thể chia xẻ nỗi khôn khổ của chàng trong lúc này.

Người tình bị cướp mất! Mà người vợ trước mắt không thể cho làm vợ! Thiết tưởng trên thế gian này không có ai gặp cảnh nào lòng như thế!

Chàng ngậm ngùi lặng im, một lúc gượng gạo nói:

— Dương tiểu-thư! Tôi rất cảm động trước hảo tâm của tiểu-thư. Nhưng... nỗi khổ hận của tôi không ai có thể giải tỏa được. Trái tim tôi chai đá lắm! Tiểu-thư nên thù ghét tôi như bấy lâu nay thì hơn.

ThúyUyên ngỡ chàng vẫn còn giận vì những bướng bỉnh của nàng thuở trước, nên ân hận nói:

— Thiếp biết thiếp không phải với chàng.

— Nào tiểu-thư có làm điều gì sai quấy với tôi đâu? Tôi ... tôi không phải với mọi người trong nhà này. Từ đây tôi sẽ cố gắng chữa những lỗi lầm của mình.

ThúyUyên nghe chàng nói những lời dịu hiền như thuở nào, biết chàng đã qua cơn chấn động tinh thần, trở lại bản tánh nhân ái cũ, nên miệng nở nụ cười, mà nước mắt ràn rụa :

— Đoàn lang! Miễn chàng hết buồn khổ là bao nhiêu người trong nhà này vui sướng.

Nàng nói xong ngoe nguẩy đi, sau khi bảo:

— Để thiếp đi nấu món ăn thích nhất cho chàng.

TrườngGiang cũng trở bước về tư phòng mà trong lòng xôn xang không yên.

Chàng không thể yêu ThúyUyên, mà cũng không thể để ThúyUyên yêu chàng. Nhưng tình trạng chồng vợ cả hai biết tính sao đây?

Chàng thừa hiểu đàn bà con gái thể xác và tâm hồn họ vốn yếu đuối. Gần gũi với một người tử tế với họ, từ cái nghĩa đó phát sinh tình yêu.

Chàng biết chị dâu không muốn phản bội gia huynh. Nhưng chính sự chăm sóc lo lắng của chàng đã làm nàng cảm kích. Rồi tình yêu tự nhiên mà đến...

Bây giờ chàng phải thận trọng việc đối xử với nàng. Có lẽ đã muộn rồi!

Lần thứ nhất trong đời, chàng nhận biết rằng có những việc không thể giải quyết được, dù với trí tuệ phi thường! Đó tức là định mệnh! Đó tức là số trời!

Chàng có thể nào chống chọi được mãi với cuộc nhân duyên thiên định này không?

* *

Vua Thành-tổ vừa ra ngự triều, các quan văn võ vừa tung hô xong, Long-Đồ Đại-Học-Sĩ ĐoànHoàiNam liền bước ra quỳ tâu:

— Tâu bệ hạ! Thần xưa nay rất ghét việc làm mờ ám. Nay nghe biết điều này, nhắm không thể không nói ra. Chỉ sợ lời của thần sẽ đụng chạm đến các đại thần và phiền lòng bệ hạ.

Từ lâu nhà Vua rất quý trọng TrườngGiang, nên khi nghe chàng nói mấy lời, ông ta vui vẻ bảo:

— Trẫm miễn lễ cho khanh. Hãy đứng lên đi! Nào, trong triều có việc chi mờ ám, khanh cứ thật tình nói ra. Chớ e ngại!

Các quan nghe nói việc có đụng chạm các đại thần, ai nấy đều hồi hộp chờ nghe. TrườngGiang đứng lên tâu:

— Nhân mùa thu năm ngoái, thống binh TrươngPhụ, nay là Bình-Giang-Hầu trấn giữ Yên-kinh, sau khi đi chinh phục xứ AnNam lúc hồi kinh có đem về khoảng 50 thiếu nữ. Nhưng theo giấy tờ báo cáo chỉ có 44 nàng đưa vào cung. Số còn lại đem dâng cho các quan, hay giữ lại tư gia. Hạ thần thiết nghĩ việc làm này mờ ám, dám qua mặt Hoàng-thượng. Tuy đây là việc nhỏ không quan trọng, nhưng với bấy tôi lừa lọc như thế e rằng ngày kia Bình-Giang-Hầu lợi dụng binh quyền và thực lực nắm giữ phương Bắc, sẽ mưu đồ chống lại triều đình. Cho nên thần thấy cần phải tâu cho bệ hạ rõ để suy gẫm.

Minh ThànhTổ nghe xong nổi giận đùng đùng, thét lên:

— Hay cho TrươngPhụ! Giải cho TrươngPhụ dám qua mặt ta! Lâu nay các quan che chở vụ mờ ám này để cho tên

gian tặc không những chẳng bị trừng trị, còn được tiến chức thăng quan!

Đám quần thần thấy vua nổi trận lôi đình ai nấy cũng run sợ, nhất là các quan có nhận của hối lộ của TrươngPhụ, mặt không còn chút huyết sắc.

DươngSĩKỳ kinh hãi hơn ai hết!

Ông nghĩ:

«— Thằng rể quý của ông có lẽ đã biết con gái ông là giả mạo, là tặng phẩm của TrươngPhụ, nên đứng ra tố cáo chẳng?»

Lúc ấy ThànhTô nhìn đám quan lại trước mắt mình biến sắc run rẩy, thì biết ngay kẻ nào có nhận được của riêng của TrươngPhụ. Ông tức giận quát hỏi :

— Trong các người, ai nhận được tặng phẩm của TrươngPhụ, mau khai báo ta rõ!

TrườngGiang nghĩ mình có thù riêng với TrươngPhụ, nhắm để lão hoàng-đế trừng trị các quan trong triều chẳng ích lợi gì, mà họ sẽ thù ghét mình, nhất là đám quan võ, lại còn dính líu đến DươngSĩKỳ cùng vụ chàng cưới ThúyUyên, nên vội vàng nói:

— Tâu bệ hạ! Thần thiết nghĩ vụ này TrươngPhụ tự ý làm việc mờ ám, các quan không hay biết trước. Cúi xin bệ dung xá cho mọi người thì thần đây mới khỏi xôn xang. Nếu không, thần sẽ bị hiểu lầm, vì không nhận được tặng phẩm của TrươngPhụ mới gan tị nói ra.

Lão Hoàng-đế vốn yêu chuộng TrườngGiang đến độ mù quáng. Một lời nói của chàng ông ta có thể nổi trận lôi

đình, mà một lời nói của chàng cũng làm ông ta dịu ngay cơn thịnh nộ.

Bởi đó mà mấy năm sau này cả triều đình ai cũng ngán sợ chàng, kể cả Dương Sĩ Kỳ! Ngay việc con gái của họ bị giam lỏng và làm việc cực nhọc trong nhà chàng, mà chẳng ai dám hó hé phản đối.

Vả lại vụ này muốn làm lớn chuyện cũng không được, vì chính họ nài nỉ dâng con.

Câu che chở của TrườngGiang giúp cho mọi người mừng như vừa chết đi được sống lại. Vua ThànhTổ mới đập bàn giận run, bỗng trở lại tươi cười, nhỏ nhẹ nói với TrườngGiang:

— Khanh chớ quá lo! Trẫm sẽ không để khanh bị mang tiếng dẫu!

Rồi quét mắt một lượt các đại thần đang quỳ trước mặt, ông ta phán rằng:

— Vì trẫm không muốn Đoàn Đại-Học-Sĩ bị mang tiếng, nên không xét tội các người. Từ rày về sau nếu ai hay biết có kẻ làm việc mờ ám mà không tâu trình lên trẫm, sẽ bị nghiêm trị.

Mọi người mừng rỡ lạy tạ Vua và đưa mắt nhìn TrườngGiang như nói lời cảm ơn.

ThànhTổ liền bảo TrườngGiang:

— Khanh thảo ngay một chiếu chỉ, rồi giao cho Hình-bộ thượng-thư đích thân ra Bắc, triệu TrươngPhụ về đây trị tội.

DươngSĩKỳ vốn là bậc trung thần, thấy TrươngPhụ có công đánh AnNam 2 lượt chiến thắng vẻ vang, và là một

tướng tài có thể ngăn chặn được sự tấn công của quân Mông Cổ ở Mạc Bắc, nên quỳ xuống can gián vua:

— Tâu bệ hạ! Hạ thần trộm nghĩ, TrươngPhụ tuy mang trọng tội, dám lấy chiến lợi phẩm xài riêng, nhưng ông ta cũng có công khuyến mã, hai lần đem chiến thắng về vang thần phục xứ AnNam. Y lại là vị tướng tài có thể giữ an ninh ở phương Bắc. Xin Bệ hạ nghĩ đến công kia mà tha tội cho y.

TrườngGiang không ngờ DươngSĩKỳ nhảy ra can thiệp, sợ mối thù của mình không trả được. Biết rằng nếu chàng chống lại sẽ mịch lòng ông già vợ, nhưng ông có cái lý và lòng yêu nước của ông, còn chàng có cái lý của chàng. Việc lấy đầu TrươngPhụ cũng là việc đại sự của dân tộc AnNam. Vì vậy không chần chừ, chàng quỳ xuống tâu thêm:

— Mong Bệ-hạ suy gẫm lại xem. Việc lấy chiến lợi phẩm xài có đáng để Bệ-hạ lưu tâm, hay là mằm mống phản trắc trong tương lai? Hạ-thần đồng ý với Dương đại quan, lấy công của TrươngPhụ để tha tội cho y. Song thần e sợ rằng với binh quyền và thực lực ở miền Bắc hiện nay, nếu TrươngPhụ muốn làm phản không khó.

ThànhTổ vốn là ông vua đa nghi, hay sợ người giựt ngôi báu của mình. Ngay như HuệĐế biệt vô âm tích nhiều năm, ai cũng cho là đã chết, vậy mà ông ta vẫn e ngại HuệĐế còn sống. Cho nên mấy năm cho TrịnhHòa đi sứ nước ngoài là cũng cố ý tìm HuệĐế để diệt trừ hậu hoạn.

Vụ này không cần TrườngGiang nói, kẻ nào khác nói mà khích động đến ngai vàng của ông, ông cũng không để yên. Tuy nhiên DươngSĩKỳ là bậc trung thần, tuy nói lời trái ý mà ông ta không giận, chỉ hỏi:

— Khanh có nhận được của hồi lộ của y không, mà muốn trảm tha tội cho y?

Nghe câu hỏi đó, DươngSĩKỳ hoảng kinh, dập đầu lay lia lia. ThànhTổ nghiêm giọng phán:

— Không ai được tâu rồi điều chi nữa! Nếu không trẫm sẽ trừng trị về tội đồng lõa với tên phản tặc TrươngPhụ.

Triều thần đâu còn ai dám hó hé gì nữa sau câu nói của ThànhTổ?

Như DươngSĩKỳ đứng đầu bá quan, vừa can gián vài lời đã bị Vua trám miệng ngay. Hơn nữa ai cũng biết bất cứ việc gì Đoàn Đại-học-Sĩ nói ra nhà Vua đều nghe. Ngay đến việc dời đô ra Bắc, các quan đều chống đối, thế mà vẫn thất bại vì ý kiến của Đoàn Đại-Học-Sĩ đưa ra !

Cho đến giờ bãi triều các quan lạng lẽ rút lui, không ai dám bàn luận gì thêm về việc TrươngPhụ.

Chiều đó TrườngGiang trở về nhà với lòng phẫn khởi, vì biết việc trả thù TrươngPhụ sẽ thành. Hắn là tay giỏi võ, lại rành việc binh cơ. Một khi hắn bị tước quyền hoặc chết đi, lão hoàng-đế sẽ mất một tướng tài, có lợi cho việc phục quốc của chàng. Hơn nữa, nếu hắn còn quyền thế ở phương Bắc sẽ bất lợi cho hai nhóm người Mãn và Mông mà chàng đang móc nối.

Xem thế việc diệt trừ TrươngPhụ vô cùng quan trọng cho chương trình cứu quốc của chàng, vừa trả được thù riêng, vừa rửa hận cho dân tộc AnNam.

Kẻ thù thứ hai phải diệt trừ là TrầnHiệp. Tuy nhiên, hiện tại chàng chưa tìm ra yếu điểm của ông ta để có thể ra tay trừ khử.

Nghĩ đến TrầnHiệp chàng không quên người yêu HuỳnhNhu.

Gần mười năm xa cách, tình thương nỗi nhớ áp ủ trong tim, thế mà phút hội ngộ không dám nhìn tận mặt. Nàng ngất xỉu mà chàng giả vờ như người không quen biết. Thật chưa có cuộc tương phùng nào chua xót đớn đau hơn!

Thảm thương cho dung nhan ấy bị sa vào tay giặc, làm sao nàng chịu đựng nổi khi chung sống với kẻ thù?

Càng nghĩ đến nàng, nỗi uất hận trong lòng chàng bùng bùng trào lên... Chàng lại muốn đập phá thét gào cho vơi khổ hận. Song chợt nhớ đến lời đã hứa với ThuýUyên, nên đè nén cơn uất tức.

Cho đến khuya tâm thần vẫn còn u uất vì mối hận tình khôn giải, chàng thần thờ bước sân thượng ngắm nhìn trời đêm.

Chàng đứng tì tay nơi thành lan can, phóng tầm mắt nhìn phương trời xa... lòng ngậm ngùi nhớ nhà nhớ nước!

Mười mấy năm bôn ba trên đất khách, đại sự chưa thành, thời thế chưa thuận, ngày trở về quê hương thăm thăm mịt mờ... Để rồi từng đêm từng đêm buồn bơ vơ trên lầu các, nhìn trăng khuya mà lệ đổ hai hàng.

Mẹ cha anh em mỗi người mỗi ngả, muôn trùng xa cách! Nào lòng này tự hỏi do đâu?

Bỗng dung chàng nhớ đến mấy câu thơ của Bạch cư dị, nhà thơ nổi tiếng đời Đường.

Thời nạn niên hoang thế nghiệp không

Đệ huynh cơ lữ các Tây Đông

Điền viên lưu lạc can qua hậu

Cột nhục lưu ly đạo lộ trung

Đố ảnh phân phi thiên lý nhạt
Từ căn tan tác cửu thu hồng
Cộng khan minh nguyệt ưng thùy lệ
Nhất dạ hương tâm ngũ xứ đồng.¹

Trong lúc này bài thơ kia vô cùng thâm thúy, không khác gì tiếng lòng chàng thôn thức với trăng khuya.

* * *

¹ Bạch Cư Dị sống vào thời trung Đường 766-835. Bài thơ trên tựa đề là « Loạn trung ức chi huynh đệ » Tạm dịch xuôi : «Thời loạn nhớ anh em»: Thời loạn cơ nghiệp mất hết. Anh em phiêu bạt kẻ bên Đông, người bên Tây. Ruộng vườn hoang phế bởi chiến tranh. Ruột thịt lưu lạc khắp phương trời. Thương bóng chim nhạn chia tay nghìn dặm. Cỏ bông thảng chín tan tác bay bay. Cùng trông trăng sáng cùng rơi nước mắt. Dù ở năm chỗ khác nhau mà lòng hoài nhớ cố hương như nhau.